

Víkendová cesta do lesa

14. apríl 2015, 19:25

Filip sa zobudil na zvonenie telefónu. Ospalo sa zdvihol od svojho stola, po ktorom boli porozhadzované poznámky a fotky. Áno, toto bol život vysokoškolského študenta fotografie. Jeho telefón stále vibroval a vyzváňal. Zdvihol ho.

„Felipe Mancillas, prosím?”

Hlas na druhej strane linky znel pobavene.

„Filip, to som ja, Valentín!”

Aha. Tak to bol iba jeho kamoš. Filip bol milo prekvapený. Očakával, že hovor bude od jeho rodiny v Španielsku a že ho rodičia ako zvyčajne zvozia za nejakú trápnu chybu. Oni to volali „motivovanie”, Filip to volal „nechcená kritika”. Hovor od kamaráta bol preňho ako dúšok čerstvého vzduchu.

„Hej, ako sa cítiš?” spýtal sa Valentín.

„Demotivovane a depresívne,” vzdychol Filip.

„To nezní veľmi ako ty. Ale určite ťa zaujme, čo ti mám povedať. Volal som June a Stelle a povedali mi takmer to isté. Tak som sa rozhodol...” Na chvíľu sa odmlčal. Filip vedel, že nápad bude buď najlepší, alebo najhorší na svete.

„Pôjdeme na predĺžený víkend na chatu. Iba my štyria, na tri dni, v objatí prírody.”

„Hmm, neprekážalo by mi, ak by som na chvíľu odišiel z ruchu Vancouveru.”

„Super kámo! Tak ťa vo štvrtok vyzdvihnem.”

„Nežiješ ty náhodou z instantných rezancov? Skadiaľ máš auto?”

Nastala chvíľa trápneho ticha.

„Junin otec mi ho požičal, pretože vie, že som jediný z vás, ktorý má vodičák.”

„...aha...”

„...”

„Eee, tak ahoj, čau, pozdravujem!” povedal rýchlo Filip a zložil.

16. apríl 2015, 14:15

Vo štvrtok poobede Filip vyletel z postele.

„Doparoma! Zaspal som!”

Rýchlo na seba hodil tielko a kapsáče. Umyl si zuby a pritom sa pozrel na svoj odraz v zrkadle. Mal opálenú a pehavú pokožku. Bol chudšej postavy. Jeho kučeravé hnedé vlasy mu padali do tváre a boli pod nimi vidieť jeho prenikavo zelené oči, pod ktorými boli výrazné kruhy. Bolo veľmi ľahké si domyslieť, že veľa nespál. Rýchlo si zbalil do kufru nejaké oblečenie a zubnú kefku. Kameru si dal do malej tašky, ktorú si prehodil cez plece. Hnal sa dole po schodoch internátu tak rýchlo, že skoro spadol.

Vonku už naňho čakal starý čierny džíp. Za volantom sedel Valentín. Jeho čierne vlasy boli neupravené a Filip tušil, že aj on zaspal. Otvoril dvere auta a sadol si na zadné sedadlo. Vedľa neho sedela June. Na rozdiel od neho bola perfektne upravená a jej čierne vlasy boli rovné. Filip si všimol, že v nich má jeden tenký tyrkysový pásik.

„Urobila si si niečo s vlasmi? Čo ťa opustil priateľ?” začal dobiedzať Filip.

„NIE. Stella mi ich pomohla namaľovať, PRETOŽE SOM CHCELA,” odvrkla June. „Však, Stella?” naklonila sa k sedadlu spolujazdca. Stella k nim obrátila hlavu a usmiala sa. Bola ten typ osoby, ktorý vyzeral stále trochu smutne a zasnene. Mala ostrú sánku a jej obočie bolo vždycky trochu zdvihnuté, ako keby bola prekvapená. Mala tmavú pokožku a čierne vlasy, ktoré boli zaviazané do malých vrkôčikov. Z uší jej viseli zlaté náušnice, ktoré tvarom pripomínali hviezdy.

„Wow, pekné náušnice, skadiaľ ich máš?” spýtal sa Filip.

„Vyrobila som si ich sama,” odpovedala Stella. Mala príjemný tichý a hlboký hlas. „V poslednom čase som sa začala venovať keramike.” Filip sa chcel začať spytovať viac otázok, ale Valentín ho prerušil:

„Ste všetci pripútaní? Ok, tak vyrážame!”

16. apríl 2015, 16:45

Po pár hodinách cesty sa Filip unudil z pozerania von oknom na husté zelené lesy, popri ktorých išli. Rýchlo sa okolo seba poobzeral. Valentín sedel za volantom a vyzeral byť pekne sústredený. Stella počúvala hudbu cez slúchadlá a hľadela von oknom a June bola zahľadená do hrubej knihy. Filip potichu zapol kameru a začal nahrávať.

„Hej, June, čo to čítaš?” pomaly sa predklonil, aby mohol prečítať obálku.

„Zločin a trest? To chceš vedieť ako niekoho bez stopy zavraždiť?“ povedal, provokatívne sa škeriac od ucha k uchu.

„Nie, ale ak ma budeš ešte viac otravovať, áno.“

Filip dramaticky zhíkol. „Aha, zachytená v 4k! Som zvedavý, čo o tomto povieš polícii!“ predniesol vo falošne vystrašenom tóne. June sa sucho zasmiala a potom povedala:

“Daj mi tú kameru preč od tváre.”

“Tak budem musieť týchto pár posledných hodín jazdy zasa pozeráť von oknom,” pomyslel si nasrdene Filip.

16. apríl 2015, 20:10

Keď sa dostali ku chate, bol už večer.

„Tak toto je tá idylická chata v objatí lesa?“ povedal Valentín pozerajúc sa na niečo, čo vyzeralo ako nahrubo opracovaná drevená kocka.

„Z toho lesa vychádzajú nejaké zvláštne zvuky. A prečo je okolo taká hmla?“ Stellin hlas sa ozval spoza auta.

„Proste poďme dnu. Aj tak nikto z nás nemá na takéto počasie vhodné oblečenie,” navrhol Filip. Ľahko sa dotkol jednej zo stien chaty a vzápätí rýchlo odskočil a začal divoko mávať rukou.

„Fuj! Fujfujfujfujfuj!!! To čo je?!”

Keď sa k nemu ostatní priblížili, všimli si, že sa snažil striasť lesklého čierneho chrobáka.

„Červotoče? TO NEMYSLÍTE VÁŽNE,” prevrátila June očami.

Keď vstúpili dovnútra, privítala ich prekvapivo útulná atmosféra. Všade boli mäkké koberce a v obývačke bol kozub. Celé to bolo príjemné prekvapenie, až na... Valentín civel na veľkú preparovanú hlavu jeleňa, ktorá bola zavesená na stene. Sucho preglgol a odvrátil od nej zrak. Aj tak mal pocit, že ho tie prázdne oči sledujú...

17. apríl 2015, 00:45

Potom čo si všetci vyložili veci a usúdili, že sa proste najedia ráno, išli hore schodmi a v spoločenskej miestnosti hrali Uno.

„Ja s vami už NEHRÁM! Videla som na vlastné oči, ako sa Valentín pozerá do kariet iných ľudí!” nahnevane povedala June a vybehla z izby. Stella za ňou vybehla s tým, že ju ide upokojiť. Po chvíli počuli zvuk rozbíjajúceho sa skla.

„Jéjda, June, viem že máš problémy so samoreguláciou, ale rozbíjať veci? To nie si ty...” zamrmľal Filip.

„Čo? June nič nerozbila! Ten zvuk prišiel zdola,” nakukla do izby Stella. Nastalo hrobové ticho. Nakoniec všetci s Valentínom vpredu pomaly zišli dolu schodmi. Uvideli, že všetko v kuchyni bolo porozhadzované a ...

„Niéé! Môj maxibalík syrových chrumiek zmizol! ...ou, a okno je rozbité. To je tiež zlé,” povedal Filip.

„Ok, všetci zachovajme pokoj. Možno to bol iba medvedík čistotný. Medvedík čistotný s veľmi...ostrými...pazúrmí...” Stellin tón znel každú sekundu viac a viac neveriacky. „Nikto nepanikárte! Dajme cez okno sieťku a zavolajme majiteľovi chaty,” Junin hlas bol jasný ale pokojný. Po chvíli vyzváňania telefónu to ale vzdali.

„Dokelu! Nedá sa mu vôbec dovolať! Zabudnime na to a poďme spať. Aj tak je už asi jedna hodina ráno,” povedal Valentín. Všetci súhlasili.

17. apríl 2015

Ďalší deň bol celkom normálny, bez žiadnych divných úkazov. Skupinka išla na malú túru do lesa a v blízkej rieke ulovili ryby. Večer vo vyznačenom ohnisku založili oheň a opiekli si párky a marshmallows. Všetci išli spať skôr, noc bola tichá a pokojná.

Uprostred noci sa ale June zobudila. Ospalo zišla dole schodmi a chcela si z kuchyne zobrať pohár vody. Vtom však niečo uvidela z kútiku jej oka. Mihlo sa to popri okne a pravdepodobne smerovalo k lesu. June vyšla von na malú terasu a zahľadela sa smerom k nemu.

„Haló? Je tam niekto?”

Zrazu pred sebou uvidela pár svietiacich očí a silný náraz studeného vetra ju zhodil z nôh. Potom sa tiež stratil späť do lesa. June okamžite vbehla dovnútra a zamkla dvere vedúce na terasu. Modlila sa, aby všetok ten buchot nikoho nezobudil. Potichu išla do svojej izby, ľahla si a po chvíli zaspala.

18. apríl 2015, 8:35

Ďalší deň June pri raňajkách všetkým porozprávala, čo sa stalo cez noc.

„June, si si istá, že to nebol iba výkvet tvojej mysle? Takéto veci sa ľuďom stávajú kvôli stresu. Je všetko v poriadku?” spýtala sa Stella.

„NIE, nič nie je v poriadku! Videla som tú vec na vlastné oči! Pravdepodobne sa nám práve tá vec vo štvrtok vlámala do kuchyne!” zakričala June.

„Ak by si toľko nečítala tie sprosté hororové romány, nezdali by sa ti také veci,” povedal svojrázne Filip, zatiaľ čo si natieral marmeládu na svoj chlieb.

„No tak Filip, znieš ako storočná babka. Ja si tiež osobne myslím, že toto miesto nie je veľmi swag,” ozval sa Valentín.

„Prosím prestaň používať slang,” povedali všetci.

„Fajn, tak sa poďme dnes pozrieť do tej časti lesa, do ktorej June údajne videla utekať tú príšeru.”

18. apríl 2015, 20:05

Všetci si na to spomenuli až vtedy, keď sa slnko začalo strácať za obzor.

„Neideálne, ale poďme,” pomysleli si všetci. Po chvíli tichej chôdze po lesnej ceste sa zastavili.

„Prečo je tu v strede chodníku kaluž červenej? To tu niečo zadržla nejaká líška?” spýtal sa Valentín. Skupinka sa pomaličky pozrela hore. Videli hustú klenbu ihličnatých stromov, z jedného z nich ale bolo pomocou povrazu zavesené...

„Fuj, to je telo?!” Ich tváre sa pohybovali od mierneho hnusu, do inštinktívneho zakrývania očí, do výrazu čistej paniky do ...

„Filip, nefoť to.”

„Hej, potrebujeme nejaké dôkazy pre horskú hliadku! Máme nejaký spôsob na identifikovanie mŕtvej osoby?” Potom si všimli kúsok ďalej od chodníka pri kroví telefón.

„Wow, to je vhodné,” poznamenala June a zdvihla ho. Na obrazovke bolo vidieť:

Zmeškaný hovor-Valentín Allard štvrtok o 00:58

„Tak preto sme sa mu nemohli dovolať,” povedal Valentín. „Ale kto, alebo čo, by takú vec urobilo?”

O pár sekúnd sa dočkal odpovede. Spoza vysokého smreku sa vynorila vec, ktorá sa nedala zaradiť ani ako človek, ani ako zviera. Bolo to vysoké asi 3 metre a celé jeho telo pokrývala atramentovo čierna koža, ktorá vyzerala napohľad zosušená. Celú jeho „tvár” zakrývala lebka, ktorá vyzerala že asi patrila jeleňovi a zvyšok jeho chudej hlavy pokrývala srst', ktorá vyzerala trochu ako hriva. Stálo to na dvoch nohách. Bolo z neho ľahko vidieť, že je nebezpečné.

„Všetci podte okamžite za mňa!” skríkol Valentín, zatiaľ čo vystrel ruky do strán, ako keby chcel všetkých za sebou chrániť svojím vlastným telom.

„Počkaj, musím dostať poslednú fotku..!” zasyčal Filip, zatiaľ čo sa zakrádal bližšie ku monštru. To bleskurýchlo otočilo hlavu a vrhlo sa na chlapca. Filip bol hodený vzduchom asi 5 metrov a narazil do hrubého kmeňa stromu. Monštrum sa k nemu približovalo. Zdvihlo svoje ostré pazúry, ktoré sa vo svetle vychádzajúceho mesiaca diabolsky leskli. Skupinka troch sa už pripravovala na najhoršie, ale zrazu Filip zdvihol kameru, stlačil spúšť a oslepil ho. Monštrum sa odtiahlo a vydalo ohlušujúci škrek. Filip sa rozbehol späť k skupine a všetci počuli, že hlasno po španielsky nadáva.

„BEŽME!” zvrieskol. Všetci sa rozbehli smerom ku chate, kde bolo zaparkované ich auto. Korene stromov sa im plietli pod nohy, ale bežali ďalej. Na obzore už uvideli svoje auto a doslova doňho skočili. Rýchlo išli do najbližšej dediny a všetko tam vysvetlili polícii. Policajti už monštrum ale nenašli. Skupinka sa rozhodla ísť späť domov, nikdy však na túto udalosť nezabudli.